

MIHAIL TASE

MITI
DUMITRESCU

LEGIONARUL CARE N'A PURTAT
NICIÓ CLIPĂ CĂMAȘA VERDE

COLECTIA „OMUL NOU“

1952

M i h a i l T a s e

M I T I D U M I T R E S C U

Legionarul care n'a purtat
nicio clipă cămașa verde.

Colecția "O m u l N o u"

1 9 5 2

Mihail Tănăsescu
NIT I DUMITRESCU
Legiunea noastră nu este
nicio altă cămină veche
Legiunea "Orașul Nou"
1933

... „și să spue Legiunea că nu am greșit și că puterea de jertfă a noastră a fost chezașia adevărului ...“

(Din scrisoarea lui Miti)

LA EDITIA II-A

Prima ediție a acestei broșuri a apărut în Decembrie 1940, la Ploești.

Scrisă în timpul reorganizării randurilor legionare decimate de doi ani de prigoana diabolică Mihail Tase o lansează ca un manifest al organizației de Prahova către legionarii de pe întreg cuprinsul țării.

La câteva săptămâni dela apariție, întreaga ediție - de peste 10.000 exemplare - se epuizase.

În Germania - între anii 1941 - 1944 -, la Viena, la Rostock și mai târziu în Buchenwald, în ședințele ținute, Mihail Tase dezvoltă câteva din capitolele primei ediții în așa fel încât, ediția de față - datorită unui manuscris ce s'a mai putut salva, apare întregită după notițele rămase dela el.

Deasemeni însemnările "Câteva din ultimele momente ale vieții Comandantului Legionar Victor Silaghi", culese din caetul rămas dela Mihail Tase, nu-și puteau găsi un loc mai nimerit decât în cadrul acestei broșuri.

Din nefericire, din această ediție lipsește scrisoarea lăsată de echipă către legionari și ul tima parte din scrisoarea lui Miti Dumitrescu adresată familiei. Aceste prețioase documente de istorie legionară sperăm să poată apărea în cadrul unei noi ediții, dacă bineînțeles între timp se va putea găsi un exemplar al ediției din 1940, în care aceste scrisori fuseseră publicate.

La 9 Octombrie 1944, Prof. Mihail Tase este omorât de explozia unei grenade.

O grenadă defectă, purtată de un camarad care nu știa acest lucru, este luată de el și aruncată. Dar grenada se lovește de un copac și se rostogolește până în mijlocul drumului, fără a exploda. Ingrijorat de faptul că ea ar putea costa viața unui nevinovat - poate a unui copil chiar - și fiindcă timpul nu lăsa prea mult de gândit, Mihail Tase se duce și ridică grenada...

....Cu brațele frânte, cu pieptul sfărâmat, cu fața sfâșiată, este răpus de puterea exploziei. Se mai înalță odată și apoi se prăbușește....

Camarazii care îl însoțeau l-au predat, pentru a fi înmormântat, unui preot catolic dintr'o comună din apropierea Budapestei.

A fost voința lui Dumnezeu și pe măsura suflului său mare de legionar, ca Mihail Tase să cadă jertfa dragostei nemărginite pe care o avea față de oameni.

A fost mare prin trăirea lui permanentă pe linia legionară, prin pregătirea lui intelectuală și prin puterea dragostei și înțelegerea arătată la toți aceia care greșiseră față de el.

La 22 Octombrie 1944, orele 3 p.m., în fața legionarilor din Viena, după raportul dat de Dl.Lt. Comandant Vasile Iasinschi, Comandantul Mișcării Legionare ține în cadrul unei ședințe festive pentru profesorul Mihail Tase o cuvântare, facând istoricul organizației de Prahova dela Gheorghe Teodorescu și până la Mihail Tase.

Din notele făcute imediat după ședință, redăm spre cunoștința tuturor legionarilor, câteva din gândurile Comandantului rostite cu această ocazie.

"Datoria sfântă pe care ne-a lăsat-o morții noștri este de a duce lupta mai departe cu aceiași înverșunare....In această luptă noi am pierdut tot ceea ce aveam mai scump.Căci ce puteam avea noi mai sfânt decât pe Căpitan și pe Moța?...

"...Un legionar merge spre jertfa supremă prin via

ța lui de fiecare zi. Nu moartea în sine este jertfa legionară,ci dăruirea pe care el o face Legiunii zi de zi,culminând cu dăruirea vieții.Căci,dragi camarazi,prof. Tase s'a pregătit pentru jertfa supremă prin dăruirea lui de fiecare zi,din momentul intrării lui în Legiune....

"...M'am întâlnit cu prahovenii în momente grele. După asasinarea Căpitanului, Gheorghe Teodorescu se prezintă la mine raportându-mi că echipele de prahoveni sunt puse la punct și așteaptă numai ordinul.Si-a dat seama de necesitatea răsbunării Căpitanului și s'a pus la dispoziția Mișcării necondiționat cu toată organizația lui.

"Planul nostru de pedepsire a vinovaților a eșuat din cauza întregului șir de catastrofe întâmplate în Ianuarie 1939.Sunt arestați sute de legionari. Teodorescu care conducea Prahova este și el arestat și trimis în lagărul morții dela "Miercurea Ciucului".

"Au fost momente, camarazi,când se părea că firul Mișcării va fi rupt. Dacă Mișcarea a continuat să trăiască, aceasta se datorește în mare parte unei mâini de legionari, care nici un moment n'au renunțat la luptă.Aceștia sunt prahovenii!...

"M'am întrebat de multe ori de unde vin acești oameni? Cărui fenomen se datorește puterea lor de luptă și rezistență. De unde au ei întotdeauna oameni de prima linie? Căci atunci când unul a căzut, îndată a apărut un altul de aceiași înălțime. Aceasta este consecința școlii eroice a lui Teodorescu.

"Imediat după căderea lui Teodorescu,Miti Dumitrescu ia comanda. Cu aceiași forță și cu același gând de răzbunare, Miti Dumitrescu se pune cu toată ființa lui la dispoziția Legiunii.

"In iarna lui 1939, cu o mână de legionari reușesc să trec în Germania. Toată poliția era pe urmele mele, așa încât nu mai puteam lucra pe teren. Miti rămâne în țară.Peste câțva timp trebuie să dispară,deoarece este căutat.Acceptă să treacă în Ger-

mania cu singurul scop: de a se convinge dacă într'adevăr Căpitanul trăgește sau nu, cum se svonea. Sosit în Martie 1939 în Germania, la începutul lui Iunie se reîntoarce în țară. Căpitanul îl urmărea. Nu avea liniște. Trebuia să-și ducă planul la îndeplinire. Căvi, camarazi, sunt forțat să vă fac o mărturisire. Pe Miti Dumitrescu nu l-a trimis nimeni în țară. Noi am fost numai de părere. Miti Dumitrescu nu era un om care să poată fi influențat în convingerile lui. Viața lui nu mai avea alt rost, de la moartea Căpitanului decât răzbunarea lui.

"Sosit în țară, Miti lucrează în strânsă legătură cu Profesorul Tase, care, în repetate rânduri, cere să fie luat în echipă. Este refuzat încontinuu, deoarece el trebuia să rămână pentru continuitatea planului de acțiune.

"În vara anului 1940, un altul, de aceeași înălțime cu Miti apare la comanda Prahovei. Este Lucian Caramlău. Fuge din închisoarea de la Chișinău pentru a se pune în serviciul Mișcării. În convorbirile pe care le-am avut cu el, mi-am putut da seama de sufletul său armonios. Era bine pregătit să înfrunte viața fiind licențiat al Academiei Comerciale și doctor în Drept. Caramlău lucrează împreună cu Profesorul Tase la formarea echipelor necesare pentru 3 Septembrie. Întotdeauna mi-a cerut locul cel mai greu.

"La 3 Septembrie 1940, Lucian Caramlău cade răpus de gloanțele jandarmilor la Vâlcele-Brașov. Profesorul Mihail Tase rămâne și organizează județul după 3 Septembrie. Conduce și organizează rezistența la 21-23 Ianuarie 1941.

"Moartea camaradului și prietenului meu, a Prof. Tase, nu poate fi pentru noi decât un îndemn. Faptul că cel mai bun legionar al celei mai puternice organizații legionare cade întâiul în lupta ce ne sta în față, nu poate decât să ne adâncească convingerea că ne aflăm pe drumul cel bun.

"Îl rog pe camaradul și prietenul meu Tase să mă ierte dacă durerea m'a făcut să vărs o lacrimă.

"Să nu credeți niciodată că Mișcarea va ieși

slăbită în urma unei jertfe. Din contra, sunt siguri că jertfa camaradului Tase va ridica sute de luptători din acea Prahovă inepuizabilă.

"Dau ca exemplu tuturor această vitează organizație care, prin atitudinea și puterile ei de jertfă a legat de multe ori firul Mișcării care părea rupt

"Dau ca exemplu pe acești legionari care nu mi-au cerut niciodată grade sau ministere. Întotdeauna mi-au cerut numai cel mai greu loc.

"La sosirea noastră în Viena Prof. Tase s'a prezentat la mine și mi-a spus: "D-le Comandant, Prof. Tase a rămas același pe care l-ați cunoscut cu ani în urmă. Cer pentru organizația mea cel mai greu loc

"Nu vă întrebați Dvs., de unde vin acești oameni? Ce sunt ei? Acești legionari aprigi dar modesti, n'au avut în timpul guvernării nici măcar sef de județ din Prahova. Nici prefectul n'a fost dela ei și totuși niciodată n'am observat la ei nici cea mai mică umbră de îndoială. Mereu veseli, mereu gata de luptă.

"De aceea camarazi, luați exemplu de la acești oameni, care vor fi în viitor izvorul de regenerare al Mișcării Legionare."

În 1946, Drul Emil Bulbuc și-a exprimat dorința de a publica în Italia, tot materialul rămas de la Prof. Mihail Tase. Aranjarea și corectarea lui urma să fie făcută de Drul Emil Bulbuc și de Prof. Ion I Ionică, amândoi vechi prieteni și camarazi ai Prof. Mihail Tase.

Dumnezeu hotărîse însă altfel...

Prof. Ionică dispăre în 1946, pe când încerca să treacă pe la Villach, frontiera, în Italia, ucis de contrabandiști. Iar Drul Emil Bulbuc este împușcat în același an de un bandit în Italia.

Urmând un gând mai vechiu al prof. Tase și având în vedere importanța capitală a acestui material pentru legionarii rămași și pentru istoria Mișcării Legionare, pornim astăzi la publicarea celei de a

două ediții a broșurii "Miti Dumitrescu". Curând vor apare în volum ședințele, articolele și însemnările rămase dela el... "gânduri desbrăcate de tot cecece constituie strict subiectiv, înclinații de moment și resentimente personale, de tot cecece constituie mie și trecător în viață"... așa după cum Mihail Tase însuși își prezintă aceste însemnări în prefața scrisă de mâna lui.

Dacă în 1937 Gheorghe Teodorescu, era chinuit sufletește că Prahova n'a dat încă nicio jertfă cu care să rodească pe veacuri opera Căpitanului, astăzi la temelia de trupuri frânte a Neamului nostru - "temelie mai puternică decât orice stâncă și fără de care un neam nu-și poate câștiga loc în istorie" - alături de jertfa lui Gheorghe Teodorescu, Nicu Comănescu, Miti Dumitrescu, Lucian Caramlău, Cezar Popescu, Jean Ionescu, Nelu Moldoveanu și a zecilor de martiri prahoveni căzuți în prigoana 1938 - 1940 și în anii din urmă, dela Colonelul Diaconescu și până la Victor Enăchescu și Gheorghe Cărciumaru, jertfa Profesorului Mihail Tase este încă o mărturie că'n timpurile grele, "în vremurile de grea urgie", Dumnezeu a cerut Legiunii cele mai scumpe jertfe "căci Dumnezeu - așa cum ne spune Comandantul - nu-și realizează scopurile lui pe pământ" decât prin acei care sunt vrednici să le aducă la îndeplinire în numele său.

Si Mihail Tase a fost unul din aceștia...."

Gheorghe Tase

Aprilie 1952

PREFATA

Pe Miti Dumitrescu l-am cunoscut într'o seară aspră de Decembrie, în anul 1938. Venise împreună cu Gheorghe Teodorescu din Prahova la una din obișnuitele mele întâlniri pe stradă. Pe atunci era omul de încredere al lui Teodorescu și organizatorul pe teren al acțiunii legionare, pentru că numele lui nu figura încă pe lista celor "primejdioși" ordinei de stat.

După căderea lui Teodorescu, la începutul lunii Ianuarie 1939, a luat el conducerea județului Prahova.

După un lung încojur, a isbutit să mă întâlnească din nou.

Atmosfera era chinuitoare pe atunci.

O serie de băieți, dintre cei mai buni căzuseră. Sistemul de legătură cu provincia se desorganizase. Pretutindeni bănueli de trădare, fețe crispate de amărăciunea nerăușitei și agenții poliției cu miile pe teren.

În aceste momente de tortură zilnică l-am cunoscut mai bine pe Miti Dumitrescu. Nu-și pierduse calmul. Venise să mă anunțe că Prahova, cu echipele de băieți a rămas pe poziție. Cum mă uitam de multe ori întrebător la el, lucru firesc să se întâmple în condițiunile în care trăiam și față de un legionar a cărui verificare n'am făcut-o personal, într'o seară m'a privit cu ochi calzi și luminoși și mi-a spus: "Am impresia că nu aveți încredere în mine". O umbră de regret îi stăpânea colțul gurii.

Am plecat capul și nu i-am răspuns dar de a tunci i-am înțeles toată frumusețea și tăria sufletului său.

A venit în refugiu în Germania.

Cadrul exterior îl interesa puțin. Suferea în tăcere. Numai rareori avea izbucniri de furtună. Gândul lui era îndreptat spre țară. Icoana Căpitanului îi ardea sufletul.

Intr'o zi a plecat.

La despărțire o mână ridicată spre cer ne saluta par'că de dincolo de mormânt.

Miti Dumitrescu avea toate însușirile unui om care putea să-și clădească un viitor strălucit.

A ales însă drumul înfiorat de marile porunci ale Neamului.

Fapta lui a însemnat prăbușirea unui sistem și a deschis drumul Biruinței dela 6 Septembrie.

Căci de atunci a început declinul regimului de tiranie și toate încercările tiranilor de a-l salva au rămas zadarnice.

Prin eroismul lui, Prahova devine legendă de vitejie a Neamului nostru, care va fi cântată de toate generațiile de legionari ridicate din pământul țării noastre.

Decembrie 1940

Horia Sima

...Din dragoste adâncă față de acest pământ, frământat de sângele atâtor martiri, din dragoste pentru Neamul acesta, vom încerca să rupem o frântură din trupul uriaș al viermelui conducător ce roade ființa Neamului.

....Priviți cu încredere viitorul. Nu uitați că Neamul românesc are o misiune sădită în el de Dumnezeu și că există o linie de onoare a Neamului...

"Echipa"

Legionari din Prahova.

L-am cunoscut pe Miti în refugiu la Berlin. Un foc nestins ardea în sufletul lui mare: voia să-l răzbune pe Căpitan.

De câte ori nu mi-a spus: "Camarade Comandant, un singur rost mai are viața mea... să mă pot prezenta într'ozii Căpitanului și să-i spun: "Trăiască Legiunea, să trăești Căpitane, te-am răzbunat!"

Fiți la înălțimea jertfei lui Miti și a vitezei lui echipe. El nu a lucrat din proprie inițiativă, ci din ordin și după un plan bine stabilit dinainte.

Să ne rugăm în fața jertfei lui Miti și a camarazilor noștri, că vom lupta până când vom face din România Legionară o țară așa cum au visat-o martirii noștri, "ca soarele sfânt de pe cer".

Victor Silaghi

În anul 1942, la Rostock, fiind rugat de un camarad să povestească ceva în legătură cu moartea lui Victor Silaghi, Mihail Tase face în caetul său câte-va însemnări sub titlul "Din ultimele momente ale vieții Comandantului Legionar Victor Silaghi".

Sef al județului Prahova până la 21 Ianuarie 1941, Victor Silaghi va rămâne permanent legat de organizația de Prahova, de luptă și de jertfele ei pentru Biruința Legiunii și descătușarea Neamului românesc.

Prin jertfa lui dela 21 Ianuarie 1941, Victor Silaghi conduce organizația de Prahova pe drumul trasat de Miti Dumitrescu și de viteaza lui echipă, drum însemnat de sângele atâtor eroi și urmat, la 9 Octombrie 1944, de profesorul Mihail Tase.

Publicând însemnările lui Mihail Tase despre Victor Silaghi în cadrul broșurii, "Miti Dumitrescu", ținem să evidențiem prin aceasta legătura lui indestructibilă cu organizația de Prahova și caldă camaraderie ce i-au legat pe acești trei mari luptători și educatori în dragostea lor față de Legiune.

Câteva din ultimele momente ale vieții
Comandantului Legionar Victor Silaghi

Patriotismul

Pe la jumătatea lunii Noiembrie 1940 a fost numit șef al județului Prahova. Săptămâna venea pe la noi și atunci ne aduna: "Să cântăm ceva". De fiecare dată se gândea ce să cântăm, însă până la urmă era hotărât același cântec: "Ardealul tânăr legionar." În așa fel încât mai târziu, când spunea să cântăm ceva, zâmbea la noi care râdeam cu poftă pentru că știam că acel "ceva" nu poate fi decât "Ardealul tânăr legionar".

Modestia

L-am rugat să scrie o prefață la broșura mea despre Miti Dumitrescu. Intr'o zi m'am dus la București să mi-o dea. L-am găsit ca de obicei la "Casa Asigurărilor Sociale", unde era director. Tocmai primisem și de la Comandant o prefață și eram vesel.... M'a primit cu zâmbetul lui de totdeauna și apoi a citit rândurile Comandantului scrise pentru Miti. Și veșnic cu zâmbetul lui care exprima toată bucurătatea sa, m'a chemat într'un birou alăturat "să-mi spună ceva".... Era roșu de jenă și nu știa cum să înceapă.... "Camarade, tocmai începusem să scriu și eu o prefață... dar nu este bună și iată... să te convingi..." "Si mi-a întins o coală de hârtie care se vedea muncită și scrisă în frânturile de timp libere dintre două audiențe sau două convorbiri tele-

fonice.... Am băgat-o imediat în buzunar și am spus că este bună...."Dar bine camarade nici nu te-ai uitat la ea și apoi nu mai are nicio valoare după cele scrise de Comandantul Mișcării Legionare". Și ochii lui cereau par'că îndurare. Dar hârtia după care alergam de trei săptămâni nu mi-o mai putea lua nimeni. Când a văzut că refuz s'o dau, mi-a cerut-o pentru a-i face corecturile necesare... Nimic! Hârtia nu se mai dă înapoi!

Când vorbea de Comandantul Mișcării întreaga lui ființă par'că lua poziția de drept și spunea accentuat: "Seful Mișcării Legionare, Domnul Comandant Horia Sima."

Increderea în Comandant

Celor ce făceau prostii din grabă și cărora li se părea că lucrurile merg încet sau că nu merg cum trebuie, le răspundea: "Nu uitați că avem un Comandant care a susținut prin propriile forțe Garda de Fier intrată până la gât în mlaștina desnașdejdiei. Și nu numai atât, dar ne-a adus și Biruința și cinstirea numelui de legionar în clipa în care nimeni nu mai credea în forța noastră. Un astfel de Comandant știe toate și face ce trebuie, nu ieșiți nici un pas din vorba lui, căci loviți în Legiune".

Dragostea pentru Căpitan

Comandantul Legionar Victor Silaghi era copilul de suflet al Căpitanului și n'am întâlnit până acum la nimeni mai puternic exprimată dragostea pentru Căpitan, așa cum am întâlnit-o la el.

Era pe vremea când Comandanții noștri desgropat osemintele sfinte ale Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor. Intr'un târziu - după două săptămâni a venit în Prahova. Fața lui era întunecată, vorbea puțin. Atunci prefectul nostru, care n'a trăit nici

clipă acest moment legionar, l-a importunat cu o plângere - un nimic - pe care un jandarm o avea de făcut contra organizației legionare de Prahova. Din cauză că nu v'am găsit nicăeri, nici telefonic - și-a spus prefectul - lucrurile merg prost, lumea este ne mulțumită.... și ca dovadă prefectul îi întinde raportul jandarmului... jandarmii, uneltele inconștiente care ne-au ucis Căpitanul și sutele de camarazi. O clipă ochii lui Victor Silaghi au fulgerat, apoi a făcut un pas spre prefect și am crezut că-l apucă de piept... S'a stăpânit însă și a spus: "Bine domnule prefect legionar, când țara a îngenunchiat la mormintele morților noștri, când ultimul român s'a cutremurat de oroarea săvârșită de canalii, dta mă cauți pentru fleacuri în loc să te pătrunzi de spiritul Căpitanului? Află domnule, dacă până acum nu ai știut, că am stat două săptămâni de veghe și am retrăit drumul Căpitanului. L-am desgropat de unde l-au aruncat dușmanii și l-am scos la lumină, l-am îngrijit... Cine vroiai să-l desgroape dacă nu eu? - Jandarmii care l-au ucis? Sau călăii și ciocliicarii l-au aruncat în groapă? Află domnule prefect Căpitanului, care ne-a dat viață spirituală și ne-a crescut!" Apoi s'a întors către noi pentru a ne povesti despre cele în legătură cu deshumarea Căpitanului. Când vorbea de Căpitan avea ochii umezi!

Legionarul

În ziua de 21 Ianuarie 1941 a sosit la Plocești pe la orele prânzului. Pe mine m'a găsit la chestură

Fața lui era transfigurată. Părea de stâncă. Ochii îi fulgerau scânteii. Zâmbetul îi dispăruse. Părea mai înalt, mai mare. Am văzut în clipa aceea legionarul etern. M'am cutremurat! L-am văzut în mintea mea pe tânărul Silaghi care cu zece ani în urmă a rezistat patruzeci și opt de ore, în podul unei case țărănești, asediat de jandarmi! Am văzut cum se ..în-

nălța în fața mea muntele Victor Silaghi și am înțeles atunci ce înseamnă comandantul legionar, la datorie. Deabia am putut descleșta gura să-i dau raportul....I-a plăcut că m'a găsit cu cămașa verde și încins. Mi-a dat ordin să rămân pe loc... și a plecat.

O presimțire m'a cutremurat. Am pus mâna pe telefon și am anunțat sutele de legionari de pretutindeni să bareze toate drumurile și să facă siguranța la telefoane și prefectură unde voia să se ducă. Am trimis împreună cu dânsul pe doi din cei mai buni legionari.

După inspecția făcută la telefoane, Victor Silaghi se reîntoarce la sediul legionar. De aici, în fruntea unei coloane de legionari, se îndreaptă spre prefectură. Clădirea prefecturii fusese înconjurată de armată. Intrarea principală, fiind încuiată și barițată, Victor Silaghi, oprește coloana și se îndreaptă singur spre intrarea laterală pentru a cere explicații. I-au urmat din prudență Costică Dumitrescu și Badea Popescu. Nu avea la el nici un fel de armă. Ajuns la capătul scării dela intrarea laterală, Victor Silaghi, observă că și această ușă este barițată. În acest moment s'au tras focuri de armă..... Victor Silaghi s'a prăbușit lovit în inimă. A putut doar să facă un semn din cap: "Înainte!"

Peste trupul lui, camarazii, înverșunați de crima săvârșită, au atăcat. A mai căzut tânărul Badea Popescu, șef al Frațiilor de Cruce din Ploești, și speranța Prahovei și încă un drag camarad de al nostru, Costică Dumitrescu, șef al muncitorimii legionare prahovene, din fericire rănit numai.....

Și pe fața lui Victor Silaghi a reapărut zâmbetul lui de bunățate.....

Mihail Tase

Redăm pe scurt viața legionarului Miti Dumitrescu din Ianuarie 1938 până la 21 Septembrie 1939.

În acest timp lupta lui se confundă cu lupta Legiunii.

Prezent pretutindeni, este prezent etern în Prahova, al cărui conducător spiritual este.

Să fie de pildă celor care azi poartă cămașa verde, prin jertfa lui și a camarazilor săi.

Mihail Tase

Introducere

Miti Dumitrescu s'a născut în anul 1913, în Plo-
ești.

Scurta lui viață a marcat încotinuul drumul cău
tării oamenilor excepționali. Se îmbăta de forțele
de realizare ale omenirii. Trăia puternic sentimen-
tul sublimului în fața operelor artistice, literare
sau științifice, în care îi plăcea să descifreze su-
fletul creatorilor. Până și recordurile (sportive, a-
viatice, nautice) însemnau pentru el culmi de mând-
rie umană.

Iubea oamenii cu toată forța sufletului său, dar
această iubire nu avea nimic comun cu filantropia, ci
el iubea omul în ceea ce reprezenta el ca forță de
expresie și de creație. El nu căuta omul pe care
să-l compătimizească, ci căuta supra-omul de care să
se apropie.

Era atât de absorbit de viața ce o descoperise,
era atât de robit de drumul marilor creatori, încât
oamenii de toate zilele, tineri sau bătrâni, se sim-
țeau mici în fața lui și-l ocoleau spunând despre
el că "ar fi prea mândru".

Totala lui lipsă de interes pentru mărunțul
vieții omenești (nu pentru amănunte!) pentru gându-
rile și sentimentele minore, constituiau o contínuă
insultă pentru cei ai căror viață se împletea toc-
mai pe aceste motive de banală viață burgheză.

De aceea Miti avea puține contacte cu majori-
tatea celor de o vârstă cu el. Nici el nu căuta să le
ge prietenii, în sensul banal al cuvântului, ci rela-
ții spirituale și bărbătești, în care el să fie cel
mai mic - nu din modestie, ci din același impuls de

a se simți cât mai aproape de o fostă pe care s'o admire, privind-o cum își croiește drum în lume.

Când a intrat în cercul colegilor mei era în vârstă de 17 ani - încă elev de liceu - cu cinci ani mai tânăr decât noi. Dar timp de nouă ani până la sfârșitul eroic al vieții lui, n'am simțit niciodată diferența de vârstă.

A studiat dreptul din motive de ordin material; a urmat și filosofia cât timp mijloacele i-au permis, din nevoia imperioasă ce o simțea de a patrunde cât mai adânc în domeniul culturii și de a cunoaște culmile gândirii omenesti.

Ii plăceau discuțiile despre marii oameni, despre marii creatori și operele lor. Orezle de destinde re sufletească erau de predilecție sălile de spectacol artistic (teatru, operă), vacanțele le petrecea în excursii îndelungate pe munți, unde admira curajul alpinistilor vara și măestria skiorilor iarna.

Il interesa numai ce poate și cât poate da un om. Părea că are ochi pentru a vedea numai partea a afirmativă a vieții. In tot timpul cât l-am cunoscut ca student a locuit un an împreună ou mine și cu Nicu Dumitrescu, mort în explozia din strada Căpitanul Carcă, în Ianuarie 1939 - nu l-am auzit niciodată vorbind despre altul decât în termenii cei mai binevoitori. Ai fi făcut cea mai mare greșală să-i vorbești de rău pe cineva. Ii provocaio mare durere sufletească, arătându-i joshnicia umană, lui, care căuta și vedea numai înălțimile. Nu-ți răspundea nimic, pleca doar privirea, își trecea mâna peste frunte și se înfunda într'o bibliotecă, pentru a se scutura de ceea ce auzise.

Viața lui spirituală se poate caracteriza ca o continuă trăire a sublimului. Pornirea aceasta nu a vea la bază niciun motiv ce te-ar fi putut face să te gândești la ambiții personale. Din contră! Adesea ne spunea: "Dacă vreunul din voi reușește să facă ceva, sunt fericit. Eu vă stau la dispoziție cu experiența mea, dacă v'ar putea servi la ceva".

Descoperirea Căpitanului a însemnat un liman pentru sbuciumul său sufletesc, în căutarea unui om excepțional din rândurile poporului nostru. Dar cunoașterea Căpitanului nu l-a făcut pe Miti să intre în Mișcare! Această problemă nici nu exista pentru el. Miti se lega mai mult de om decât de operă. Prin creator el se simțea împlinit. Vedea în el realizarea propriilor lui năzuinți de înălțare. In mâinile lui depunea fără nicio rezervă întreaga lui viață. Era pe atunci de douăzeci de ani. Nu era pe deplin desvoltat, pentru a nutri o concepție politică, în adevăratul ei înțeles.

Deaceea, în fața Căpitanului, a păstrat aceeași atitudine de contemplație a sublimului omenesc. Aceasta a fost starea generală a sufletului său până în 1938, când a devenit propriu zis legionar.

M'am temut tot timpul să-l aduc în Mișcare. Consideram că, pentru a face aceasta, este necesar să poți primi orice, să ai o anumită asprime sufletească, alături de forța ce te poartă înainte.

Ori Miti poseda numai forța înălțimilor, frecusul cu toate laturile vieții îi lipsea. Ba mai mult; era greu pentru unul ca el să se lege de organizația de Prahova, care pe vremea aceea nu se cristalizase încă pe principiile Mișcării.

Intrarea în Legiune

In 1933, Legiunea, în plină luptă, aruncă sămânța roditoare în Prahova. Când Nicadorii au pedepsit călăul tinerei generații, Miti, care se afla în centrul orașului Ploști, a izbucnit într'o explozie de bucurie. Primul contact cu Legiunea eroică s'a făcut.

A urmat de atunci trei ani, în care timp s'o a format la școala lui Nae Ionescu, în aparentă departe de Legiune, în realitate însă în mijlocul ei, acolo unde se călesc luptătorii

Citea cursurile profesorului și nu lipsea delanicio conferință. A învățat de acolo să-și deschidă ochii asupra realității, să despice lumea nouă de cea veche, să vadă structural generația din care făcea parte. Noblețea caracterului său l-a făcut să se integreze repede în lumea lui Nae Ionescu, adică în rândurile tinerilor prețuitori ai culturii autohtone.

Frazele lui Nae Ionescu erau dinamită: "Noi cunoșteam biblioteca și cafeneaua, spunea el, voi cunoșteți sala de cursuri și strada".

Lucrările lui Nietzsche le-a citit cașicum erau scrise pentru el. Omul creator, supraomul, schimbătorul de veac, a început să-l urmărească. În fața lui, în sufletul lui, creștea Căpitanul pe care nu-l cunoscuse, dar pe care-l căuta ca pe ceva natural, ce trebuia să se producă.

Incadrarea în Legiune devenea o necesitate, formația lui spirituală fiind desăvârșită.

Așa l-a găsit pe Miti Dumitrescu Noembrie 1937.

Incadrarea

Am lăsat să treacă timpul și nici nu i-am spus că sunt legionar. Într-o seară de Noembrie 1937 m'a găsit preparând coca pentru lipit afișe. A râs cu poftă de.... "treaba aceasta de cârpaciu". Am râs și eu fără a-i spune nimic. A văzut apoi afișele. Erau cele mai frumoase afișe de propagandă. I-au plăcut mult. La întrebarea lui, i-am răspuns că vreau să înfrumusețez strada. S'a oferit să-mi ajute și cu înțetul a trecut în rolul principal!.... A rămas apoi câțva timp gânditor și a plecat fără să mai întrebe nimic - așa cum îi era obiceiul când se gândea la ceva.

Noembrie și Decembrie 1937, Miti neînscris încă, lipea afișe și fotografia Căpitanului în vederea alegerilor. Votează pentru prima dată în viața lui la 20 Decembrie 1937, determinând pe mulți să voteze

pentru Legiune. Făcea asta ca să răspundă unui imbold imperios de afirmare, unei stări de spirit, care era a lui. Era legionar așa cum mulți înscrși nu erau. Făcea totul pentru Legiune și nu voia în schimb să știe nimeni cece face.

Au căzut liberalii

Într'un târziu m'a întrebat dacă el se mai poate înscrie în Mișcare, dacă mai este nevoie de ceva, că-i este rușine să vie de-a-gata. I-am răspuns că în Legiune nu este nimic de-a-gata și că va veni tunci când nu va mai întreba pe nimeni.

A pornit apoi prigoana.

Pe Miti l-am văzut turburat. Si a părăsit preocupările dinante și a început să citească literatura legionară.....

Dușmanii îngroziți de forța Legiunii s'au coalizat. Se pregătea marea prigoană. Atunci a înțeles Miti chemarea momentului. "E timpul ca Legiunea să învingă sau să piară, zicea el, dar nu trebuie să piară și de aceea toate forțele Neamului trebuie să se înregistreze".

Si în Ianuarie 1938 s'a înscris într'un cuib. Intrarea lui în cuib a făcut ca din prima lună, cuibul, din codaș cum era să ia locul printre primele cuiburi.

Au trecut apoi zile grele, pline de luptă cu planurile constituționale ale lui Carol al II-lea, care voia să compromită ideea naționalistă în fața poporului și a Europei, preparându-și drumul spre dictatură, pentru a ne lovi mai ușor.

După primele zile, Miti a simțit proporțiile luptei și a primit-o pieptiș.

S'a aruncat în luptă lăsând familia și toate preocupările personale la o parte și ne-a luat-o înainte.....

A luat parte la toate întrunirile din oraș, a străbătut județul în ritmul legănat al "Horei Legionare", care-i plăcea așa de mult cântată în tempo de marș, a vorbit în fața țăranilor și a muncitorilor pentru a răspunde propagandei guvernului, care ne acuza de comunism.

Dublați voturile!

La strigătul de luptă al Căpitanului, "dublați voturile", a pornit în campanie cu o vigoare necunoscută la începători. Primul marș pe care l-a făcut, 70 de km. într'o zi, la Nedelea în Prahova, la aruncat în lupta cu baionetele jandarmilor. A simțit fizicește nedreptatea și a trăit intens plăcerea "înfrâștirii în luptă" a generației lui. În trei săptămâni a străbătut satele din Prahova în fruntea coloanelor, spărgând cordoanele de jandarmi puși de Bengliu și Armand. A învățat atunci să cunoască lupta contra mișeliei și a înțeles durerea Căpitanului.

Inchisoarea

Inchisorile încep să se deschidă.

Primul prahovean care a intrat în închisoare a fost Miti. Alături de el și alți camarazi. Era și Gheorghe Teodorescu, martirizat la Ciuc la 22 Septembrie 1939, educator desăvârșit în spiritul vremii, a-prig luptător, conducător al muncitorimii prahovene.

În închisoarea dela Brașov, Miti cunoaște pe Cezar Popescu, cu care s'a înțeles dintr'un început. Cezar a simțit chemarea lui Miti și l-a urmat neclintit, până la marea jertfă. Miti Dumitrescu, Gheorghe Teodorescu și Cezar Popescu sunt aceia care vor reface organizația noastră în vara anului 1938 și vor fixa Prahovei drumul jertfei legionare.

Transformarea

Alături de Gheorghe Teodorescu, Gandhi cum îi spuneam noi, în închisoarea din Brașov, s'a produs marea transformare a lui Miti.

Prin Gheorghe Teodorescu a coborât Miti definitiv de pe pedestalul de contemplație estetică a lumii și a vieții în ordinea realităților. Ochiul lui s'au deschis pentru cei mulți, pentru cei de rând, pentru Neamul nostru robit și umilit. Acolo s'au crescut aripile legionarului, de pe care va scutura tot ceea ce era pământesc sau dragoste omenească, tot ceea ce i-ar îngreuna drumul spre jertfă supremă.

Acolo a cunoscut mizeria celui din urmă om.

Acolo a învățat cântece noi, cu care a venit la noi, cu aureolă de legionar trecut prin prima probă a credinței.

Eliberat din închisoare, nu s'a mai despărțit de Gheorghe Teodorescu, pe care-l admira pentru claritatea ideilor și marea lui credință legionară.

Venit din nou între oameni, Miti nu mai căuta creatori, ci conștiințe. Viața celui din urmă om îl interesa. Toată atenția lui se îndrepta spre masa poporului.

Desființarea partidelor politice

Alegerile care se apropiau amenințau regimul. Toți cei vinovați în fața Neamului, indiferent de partid, s'au coalizat, Unitatea urii, mânăta de groaza răspunderii în fața judecății Neamului, a ridicat zidul mișeliei în contra legionarilor.

Neamul nu mai trebuia să se pronunțe. Alegerile au fost suspendate și partidele desființate. Intenșitatea prigoanei creștea încet. Din primele zile, șeful cuibului lui Miti a predat șefia altui camarad. Cuibul a fost împărțit în două fracțiuni, o parte luând-o Miti. Curând însă toți membrii cuibului l-au părăsit. Miti a rămas singur, s'a întors la pri

ma fracțiune, care mai avea doi membri. Lașitatea ce o descoperise în oameni îi copleșa sufletul lui mare. Timp de o săptămână n'a mai scos nicio vorbă. Slăbea fiziceste, dar ochii scăpărau fulgere din sufletul său înăbușit. Omul legii din el se măsură cu legionarul. Legionarul îl îndemna să ia arma pentru a face ceea ce oamenii legii refuzau să facă: DREPTATE.

Arestarea Căpitanului

În încheștarea aceasta dureroasă a venit cea mai mare lovitură morală pentru el, arestarea Căpitanului în Vinerea Mare, 1938. Din clipa aceea Miti n'a mai cunoscut odihna. Toată grija lui era: unde se află Căpitanul, pe unde trece, cum ar putea să-i vină în ajutor?

Zile de doliu au început. Lagărilor și închisorile se umpleau cu luptătorii noștri. Mișelia coalizată lovea cu toate armele. Plin de amărăciune Miti ne spune: "Moldova înstrăinată, invadată, a dat naștere celui mai mare om pe care-l putea avea Neamul și azi toți privesc înmărmuriți la cea mai mare mișelie, înlăturarea acestui om din calea destinelor Neamului!"

Cu totul transformat, Miti a luat locul de frunte în noua noastră organizație, pe măsură ce prigoana creștea. După șase luni de prigoană organizația de Prahova se prezenta cu totul schimbată. Cadrele de suprafață dispăruseră, făcându-și vânt cu fel de fel de pretexte, iar în locul lor s'au ridicat elemente din umbră, oameni care la intrarea în Legiune s'au întrebat, poate cași Miti dacă nu cumva ei vin pe de-a-gata..... Miti era mâna dreaptă a lui Gheorghe Teodorescu care ne conducea efectiv. Venea dela București cu ochii înflăcărați..... "Să vezi ce mai flăcăi s'au adunat acolo. Toți unul și unul! Ieșeni, constănțeni, bucovineni, banațeni și ardeleni

....., toți ca brazii. Numai un semn dela Căpitan și vor vedea toți cei ce-l lovesc ce reprezintă Seful Legiunii".

Procesul Căpitanului

În acest timp dușmanii simțeau slăbiciunea lor și puterea Căpitanului, care de dincolo de gratii ne conducea. Atunci a venit odioasa înscenare a procesului de "crimă pentru înaltă trădare". Miti s'a înscris printre apărători. Sute de avocați din toată țara s'au înscris în apărarea Căpitanului, dar puțini, foarte puțini s'au dus. Dureroasa deluzie pentru Miti, simplu avocat stagiar, care trebuia să apere pe cel mai mare om al Neamului!

Zilnic camarazii îl așteptau noaptea la gară, să le povestească tot procesul și cum se comportă Căpitanul.

Venea încărcat de slova sfântă a Căpitanului și până noaptea târziu dura expunerea lui pentruca a doua zi, în zori, să-și reia sborul la București.

Expunerile lui erau din ce în ce mai dureroase. În cele din urmă ne spune: "Căpitanul are o încredere oarbă în justiție. El vede justiția ca ceva supra-pământesc, transcendent, care se va pronunța peste puterile răului și peste voința oamenilor".

Atunci am înțeles noi pe Căpitan. Căpitanul Neamului, nu al nostru. Căpitanul de dincolo de timp, Căpitanul etern.

Cu pumnii încheștați Miti ne spune îndurerat: "În sala extrem de mică n'au voie decât cei câțiva apărători. Totuși sala este arhiplină de oameni așa de eleganți încât îi crezi conți. Toți sunt agenți de sus de tot! La intrare ți se fac trei-patru conțoale și vize. Odată am scăpat jos servieta și sgomotul metalic ce l-a făcut încuietoearea, i-a făcut pe toți acești "conți" să întoarcă repede capul spre mine și să vâre mâinile în buzunar unde aveau pistoalele. Așteptările noastre în justiția

aceasta sunt zadarnice. Dar să avem încredere în justiția de care ne-a vorbit Căpitanul".

"Căpitanul a fost condamnat!", ne spune Miti și se prăbușește: "Nu pot înțelege atâta mișelărie. În mijlocul călăilor, Căpitanul era ca un zeu. S'a apărât așa de frumos, cu o expunere atât de logică, încât n'aș fi crezut să existe în lume un judecător care să-l condamne".

"Ce micime! Pentru o bucată de pâine să-și vândă judecătorii sufletul...."

Intr'un târziu ne spune: "La un moment dat, în mijlocul pledoariei, Căpitanul ne-a cerut un pahar cu apă. Stiam că se ferește să nu fie otrăvit. M'am repezit și i-am adus apă. M'a privit drept în ochi cu o expresie de încredere și blândețe pe care n'am s'o uit niciodată. Am simțit atunci că sufletește m'a înțeles. A văzut în ochii mei toată grija și dragostea pe care i-o purtam și mi-a mulțumit fără cuvinte".

Intr'adevăr Miti a fost așa de mulțumit de acest moment, încât, neobișnuit la el, a povestit faptul de câteva ori.

Bătălia manifestelor

Inscenarea pe baza căreia Căpitanul a fost condamnat, a fost așa de grosolană încât niciun om nu a fost indus în eroare. Lupta noastră și adevărul trebuiau cunoscute. În aceste condiții a început... bătălia manifestelor. Sute de mii de manifeste au fost împărțite publicului prahovean. Miti coordona întreaga activitate, luând totodată parte activă la această bătălie. Cu o precizie extraordinară, organiza echipele în așa fel încât totul se petrecea fulgerător. Cu ceasul în mână, în douăzeci de minute toți se prezentau să dea raportul după executare. Avea încrederea pe care i-o insufflase Căpitanul, că adevărul va zdrobi mișelia. În acest timp nopțile nu mai existau pentru el. Tot timpul era pe drumuri.

Familia

În acest timp el rămăsese singurul sprijin material și moral al familiei. Tatăl său era bolnav pe moarte și nevoile materiale îl copleșeau. Dragostea nesfârșită pentru ai lui era în luptă cu chemarea imperioasă a Neamului sugrumat. El trebuia să fie liber de orice obligație, ca să-și poată urma destinul. Dragostea pentru familia lui, care se sprijinea în întregime pe el, îl da la fund. "Simt pe aripi plumbul dragostei omenesti care mă trage în jos. Trebuie să-i părăsesc. E peste puterile mele. Nu înțeleg să fiu robul pământului când Neamul mă cere. Trebuie să scutur depe aripi plumbul acesta, care-mi taie sborul".

Legătura cu centrul

În aceste condiții, a plecat la București. A reușit în câteva zile să prindă înaintea noastră legăturile cu centrul, rupte până atunci. La întoarcerea din București a făcut apel la noi să-i recomandăm pe cei mai buni băieți. Primul pe care i l-am dat a fost Gogu Ștefănescu, căzut la Vâlcele la 3 Septembrie 1940.

Prima urmărire

La București, printr'un camarad pe care-l cunoscuse din armată, a intrat în legătură cu cei mai buni legionari. Din baroul de Prahova aproape dispăruse. Nu mai găstiga niciun ban. Pe de altă parte repetatele lui plecări la București l-au făcut suspect. Agenții au început să-l caute acasă. Atunci a disparut. Tatăl lui, pe moarte, îl chema zadarnic. Am profitat un moment de slăbirea vigilenței polițienești și l-am adus la căpătâiul muribundului. O oră a stat, ascunzându-și durerea. Si-a reluat apoi

sborul, pentru a reveni la mormântul tatălui său, după ce urmărirea încetase. Cu ochii înnecați în lacrimi căuta un sprijin bărbătesc în jurul lui. Cu sufletul sfâșiat de cele mai dureroase sentimente intră în cea mai mare prigoană a Neamului.

Reorganizarea

Dar lupta surdă și crâncenă nu i-au dat răgaz să-și vindece rănille sufletești. Tăcut în durerea lui, și-a reluat activitatea de avocat în barou, apărător în procese legionare și element de legătură cu centrul.

Când golul se făcea tot mai mare în organizația noastră, a pornit împreună cu Gheorghe Teodorescu, Jean Ionescu, Cezar Popescu și alți camarazi la reorganizarea Prahovei.

Elementele rămase credincioase au fost regrupate. Elementele de rezervă, în umbră până atunci, ridicate la strigătul de luptă în contra tiraniei, au fost trecute în prima linie. Reorganizarea s'a făcut în două săptămâni. Miti comanda grupul I din corpul legionar, cel mai bun grup, cu peste zece cuiburi. Are patru echipe de sacrificiu. Preia șefia plasei Urlați. Organizează avocații, conduce o secție muncitorească și îndeplinește funcția de curier. În Iulie 1938, Prahova este cea mai puternică din toate punctele de vedere. În August atinge apogeul (numai cotizații 100.000 lei). Inima lui Miti crește de bucurie. Ajută familiile celor din lagăre și închisori și pe ale țăranilor prizonieri depeșate. Prinde cântece noi și le descifrează la pian. O fericire a fost pentru el când a pus mâna pe "Imnul Biruinței". Cu ferestrele deschise cânta la pian și din voce: "Bătuți de crivățul nebun, duși în surghiun...". "Nu-l cunosc agenții" - spunea el cu un hohot de râs, plin de voieșie. Cânta ore în șir. Il cânta oricui venea. "Să-l învețe toți" spunea el.

Miti Dumitrescu n'a așteptat să fie ucis Căpitanul, pentru că apoi să-l răzbune, ci din momentul în care Căpitanul a fost arestat, sufletul lui n'a mai avut liniște. Si-a părăsit toate preocupările lui personale și profesionale și cu toată energia a stat la dispoziția Comandanților noștri care se ocupau de soarta Căpitanului. Miti, în calitate de curier, apoi ca șef al județului Prahova, în legătură directă cu Comandantul, a lucrat zi și noapte pentru eliberarea Căpitanului din închisoare. Punctul culminant al acestei acțiuni l-a atins în Iulie-August 1938, când Căpitanul se afla la Doftana Prahova. Județul trebuia înarmat. Ușor a găsit un "Zaharoff", așa cum spunea el, prin Gheorghe Teodorescu-Gandhi, Sute de pistoale "Beretta" și de grenade au intrat în mâinile prahovenilor. Era vesel. Desnădejdea se risipise. Un elan irezistibil îl cuprindea alături de el. Totul era bine pus la punct. Echipele formate, doar momentul trebuia ales. Dar Dumnezeu a vrut altfel... și înainte de a întreprinde noi ceva Căpitanul a fost transportat în altă închisoare.... În tot acest timp Miti, ca un câine credincios, a fost pe urmele lui. La început, când evadarea era ușoară, Căpitanul a refuzat.... El nu voia ca să se opună destinului, și, în afară de aceasta, avea o încredere neclintită în dreptatea cerească. Mai târziu când intențiile dușmanului deveniseră clare, când toată lumea simțea că se pune la cale uciderea Căpitanului, Miti a devenit din ce în ce mai neliniștit, mai abătut. Nu vorbea nimic din cele ce făcea la București. Aștepta doar semnul care trebuia să se dea, semnul Căpitanului. Dar de la București veneau doar ordinele: "Educație, educație și reorganizare".

Intr'una din zilele lui August 1938, Miti a venit de la București cu totul schimbat: "Căpitanul va fi răpit fără voia lui. Toată grija noastră este să lucrăm repede pentru că să nu fie împușcat de paznici înainte de a-l elibera. Pentru aceasta trebuie să cunoaștem bine terenul și să nu ne preocupăm viața".....

Si așa, au trecut zilele grele ale verii 1938, în veșnică tensiune și încercări zadarnice.

În toamna anului 1938, făcând legătura cu centrul, venea în contact direct cu Comandantul. De câte ori îl întâlnea pe Comandant se reîntorcea cu puteri înzecite.... "Domnul Comandant Horia Sima este o apariție extraordinară" ne spunea Miti. "S'a ridicat la locul de conducere ca ceva natural, așa cum scrie Căpitanul despre recrutarea elitelor prin luptă. Trece prin pericolele cele mai mari și o îndemânare ce te uimește. Au fost aduși de la Lu goj și din țară toți agenții ce-l cunosc personal, cu scopul special de a-l descoperi și prinde. Au fixat premii pentru cine-l prinde sau îl trădează. De câte ori le-a scăpat următorilor printre degete. Cu toate pericolele enorme la care este expus în orice moment, la ora fixată îl găsești la punctul de întâlnire stabilit. Îți dă ordine și după cinci minute, dispăre pentru a se duce la o altă întâlnire. Am credința că omul acesta nu va fi prins niciodată."

In mlaștina desnădejdiei

Dar adevărul a făcut pe dușmani să-și multiplieze armele. Neamul trebuia sufocat. Teroarea trebuia deslănțuită. Masacru din noaptea de 29-30 Noembrie 1938 a așternut dolii peste întreaga țară. Cu ochii înnebuniți de durere, legionarii se grupează înarmați la cei mai cunoscuți dintre noi. Credeam că nu-i mai vom putea stăpâni. Dar dușmanii tocmai aceasta așteptau. Miti aleargă la București și ne transmite ordinul Comandantului: "Trei zile liniște". Ordinul a sosit în noaptea de 30 Noembrie orele 12. Legionarii l-au primit cu scrâșniri reținute. Ochii lui Miti scânteiau. Dispăruse din el tot ceea ce era omenesc. Cu mare greutate au trecut cele trei zile, după care un nou ordin: "Încă o săptămână liniște", Ordinele acestea au fost executate grație lui

Miti, care știa să transmită un ordin în așa fel ca și când însuși Comandantul era de față.

"Să nu cumva să creadă cineva că această crimă va rămâne nerăsplătită", spunea el.

"Aveți încredere în Comandanții noștri". Nu le pronunța numele pentru că nu trebuia să afle dușmanii cine ne comandă.

În acest timp, la București, Cezar Popescu, rămas șef al grupului studențesc legionar prahovean, în urma arestării lui Nicu Comănescu, împreună cu Traian Popescu, Nelu Moldoveanu, Lucian Caramlău, Gheorghe Paraschivescu și alți camarazi, jură că nu va trece un an și Căpitanul va fi răzbunat. Si n'a trecut anul și toți cei care au depus acest jurământ, sub comanda lui Miti, au mers la jertfa supremă, raportând Căpitanului împlinirea jurământului și hotărârea celor rămași de a merge pe acelaș drum.

După asasinarea Căpitanului, Horia Sima, a rămas singur pe teren. Profesorul Vasile Christescu, ce reușise să evadeze, nu avea posibilitate de a se mișca direct, iar căderea sa a pus pe umerii Comandantului nostru o sarcină uriașă.

Acest sentiment de responsabilitate l-a făcut ca la 30 Noembrie 1938, nu numai să se stăpânoască, dar chiar să aibă puterea de a stăpâni masele legionare din întreaga țară, sguduite și revoltate de vestea uciderii Căpitanului.

Prin puterea sa de a stăpâni și frâna Mișcarea Legionară, a reușit să oprească pornirile nestăpânite ale masei legionare, care ar fi înecat poate în sânge tot ceea ce Mișcarea Legionară mai putea salva și ar fi deplasat și direcția luptei noastre descărându-și întreaga ei forță în ideea de răzbunare imediată și necontrolată.

Prin procedee conduse de o bună cunoaștere a psihologiei luptătorului, Comandantul a ordonat: "Trei zile liniște". Dintr'odată spiritele nestăpânite s'au potolit. Fiecare și-a zis: Deci există o conducere care are grije să plătească toate, să a-

ven răbdare trei zile și să ne organizăm.... Apoi a urmat alt ordin: "Încă o săptămână liniște"..... În așa fel încât fiecare a putut să vadă, după trecerea câtorva săptămâni de liniște și de reflectare în ce mare greșală de lipsă de tact, era să fie atra să Mișcarea Legionară, printr'o acțiune fără calcule prealabile.

Si pornirile de revoltă clocotitoare au început să se organizeze în sentimente de durată, disciplinate și supuse cuvântului Comandantului..... Comandantul avea acum Mișcarea Legionară în mână. Putea deci organiza răzbunarea Căpitanului nu printr'un act de simplă pedepsire individuală, ci prin răsturnarea întregului regim condus de Carol al II-lea și întronarea unui regim legionar. Căci cea mai marea răzbunare a Căpitanului este Biruința Mișcării Legionare!

Prin Comandantul nostru, Miti a văzut că opera Căpitanului are rădăcini așa de puternice, încât nu va putea pieri decât odată cu Neamul. Această convingere a contribuit mult ca Miti să nu se prăbușească odată cu uciderea Căpitanului. Cu încrederea că drumul Legiunii are cine să-l urmeze, el a luat tot greul organizației de Prahova asupra sa și a pornit cea mai aprigă luptă alături de Comandant, legându-se de el cu toată tăria dragostei ce-l legase de Căpitan.

Complotist

Si ordinele veneau regulat: "Pregătiți-vă echipele!" În Capitală s'au strecurat cei mai buni legionari. În Ploești erau gata 30 de echipe de sacrificiu.

Totul era în mâna lui Miti. Siguranța nu-l bănuia, deși activitatea lui devenise imensă.

În acest timp legionarii fuseseră scoși din lege. Conform unui ordin criminal al jandarmeriei, oricine poate împușca pe stradă "fără somație legală".

Goana după legionari a început. Miti aducea ordinul: "Niciun legionar n'are voie să se predea. Este descalificat ca legionar cel ce cade în mâinile lor". "Cei ce se cred urmăriți să vie la mine, îi duc eu la București", spunea Miti.

Numărul celor urmăriți creștea enorm. Miti avea grija lor. Se ducea la București încărcat cu pachete cu alimente și cărți, pentru a îndulci viața celor fugăriți și pentru a nu-i lăsa să se plictisească.

Ora socotelilor se apropia și Miti devenea din ce în ce mai vesel. Totul era pus la punct, dar Dumnezeu n'a vrut să cruțe Mișcarea de cele mai grele încercări. Trădarea mușca din sufletul nostru și Miti rămâne singur după căderea lui Jean Ionescu, și mai târziu a lui Gheorghe Teodorescu. În această luptă pe viață și pe moarte, cei mici la suflet care nu mai activau, îl invidiau! Când viața lui era în pericol în fiecare clipă, singur pe teren, un fost camarad îl acuza: "Umblă pe la București ca să-mi iei locul". "Nu i-am răspuns nimic", ne-a spus Miti, "dar i-o voi servi după Biruință". Indurerat de atâta micime, găsea mângâere în camarazii din echipe care-l urmau cu voioșie la jertfă.

În Ianuarie 1939, cu toții așteptam semnalul lui. "S'a mai amănat", ne spunea el. "Trebuie să răspundem în așa fel încât într'o oră totul să fie terminat". "Dușmanii din afară ne pândesc să ne năpădească". "E greu să faci ceva când mai presus de toate stă Patria.

Ducea la centru proiectele noastre de reacțiune locală și se întorcea cu desaprobară.

Când a căzut mișelește Profesorul Vasile Christescu, răbdarea lui Miti pareă că s'a sfârșit. "E bine așa" s'a exprimat el în culmea desnădejdiei. "Si e bine să mai cadă și alții să-și deschidă toată lumea ochii". Iși revine apoi și ne spune: "Nu, nu e bine, Horia, trebuie să rămână". Dintre cei de față, era singurul care-l cunoscuse în această luptă disperată și-și da seama de valoarea Comandantului.

În repetate rânduri, noi prahovenii am cerut li

bertate de acțiune pentru motivul că în rândurile noastre nu s'a strecurat niciun trădător.

În cele din urmă s'a acordat lui Miti o acțiune izolată. Atunci a avut el mai multe proiecte, dar toate au căzut pe rând. Pentru pedepsirea canaliei Dumnezeu a vrut calea cea mai plină de jertfe, ciocnirea cu mașina din 21 Septembrie 1939, Miti proiectează această lovitură din Ianuarie 1939. Zadarnic am căutat noi alte căi, toate au eșuat. "Trebuie să reușim", spunea Miti, "căci altfel ne-o iau alții înainte. Este o cursă de întrecere pentru pedepsirea canaliei, din care nu va scăpa, dar trebuie să-l lovim noi nu altcineva. Nu se admite nicio greșală, reușita trebuie să fie sutăla sută."

Și rând pe rând echipele se măcinau; cădeau jertfe sfinte, elemente de neînlocuit.

Spre sfârșitul lunii Ianuarie 1939, Miti duce 10 grenade la București. Ne-am certat cu el, pentru că după experiențe triste din trecut nu mai aveam încredere decât în noi, în cerc închis. "Din ordin" ne-a spus Miti și a plecat. După câteva zile vedem în ziare fotografia celor zece grenade și alte arme. Grupul lui Nadoleanu căzuse! Miti era încă în București; trebuia să sosească noaptea. Am făcut o plimbare de inspecție pe la casa lui. Era păzită de de parte. Cineva spusese cine le-a furnizat grenadele. Miti era vizat, putea să cadă din moment în moment. S'a dat alarmă. Toată garnizoana Ploești era în picioare. Pretutindeni în gări și stațiuni de autobuze și turisme câte doi legionari îl așteptau. După opt ore de așteptare apare Miti în plină gară, nebănuitor.... doar își întorsese pe dos cunoscutul lui fular albastru cu puncte roșii.... Dus în siguranță la o rudă, un tremur nervos l-a cuprins: "Să cad așa fără să fi făcut nimic!" "Dece n'au spus că le au de la profesorul Christescu? Si ce bine lucram, nimeni nu mă bănuia".

Ascuns în Prahova, și-a lăsat mustața, și-a cum sărat ochelari și s'a dus la București peste voia noastră, să vadă cine-i poate garanta că trăește Că-

pitanul, așa cum se svonisise. "Este o nebunie să crezi acest lucru", ne răspundea el, când noi încercam să-l convingem de acest lucru, pentru a-l determina să plece în Germania.

Îl consideram scos din luptă, de aceea ne interesa doar siguranța vieții lui. Nelu Moldoveanu intră-se pe teren, înlocuindu-l la stăruințele noastre de a pleca în Germania ne răspundea: "Pentru nimic în lume nu plec fără a pedepsi. Viața nu mai are sens pentru mine fără Căpitan". În cele din urmă se decide. "Plec cu condiția ca să rămân acolo dacă trăește Căpitanul, să mă întorc imediat dacă este mort".

Din Ianuarie 1939, s'au abătut asupra capului nostru o serie de nenorociri care au făcut ca întregul plan de lovitură să se transforme în țândări!..

Nenorocirile se țin lanț și planul de lovitură în stil mare a trebuit să fie amânat pentru o vreme potrivită. A rămas în picioare doar acțiunea izolată de pedepsire pentru a salva numele de legionar și a menține trează în mintea poporului ideea de luptă a Gărzii de Fier.

În acest timp Comandantul a devenit centrul acțiunii legionare, dar totodată și ținta tuturor urmăritorilor. Mii de agenți și alte mii de informatori, bieți oameni recrutați din toate straturile sociale ce-și vindeau fiii cei mai buni ai Neamului, mișunau pe străzile Capitalei. Pe arterele principale de circulație la trei-patru oameni era un agent, iar gărilile și stațiunile de automobile de piață erau pline de agenți. Mașinile poliției staționează ca simple taxiuri de piață și se oferea de regulă generală celor care după aspectul exterior și după vârstă puteau fi în legătură cu Mișcarea Legionară. Într'un șir de mașini de obicei prima era a poliției.

În această lume dușmană, Comandantul se strecoară cu o abilitate extraordinară și ține în mână organizația disperată și intrată în desnădejde, după uciderea Căpitanului.

"Să nu creadă cineva că această fărădelege va rămâne nerăsplătită", ne trimetea el vorbă prin currier, oridecâteori simțea că disperarea ne frângea disciplina.

Dar nenorocirile se țin lanț, se continuă și în Februarie, Cercul urmăritorilor se strânge tot mai mult și Comandantul încolțit din toate părțile, trece frontiera în Germania, nu pentru a se pune la adăpost, ci pentru organizarea viitoarelor acțiuni legionare de dărâmare a întregului sistem al lui Carol al II-lea.

Nu rămâne însă mult în Germania și în vara anului 1939, vine în țară pentru a coordona acțiunea lui cu a lui Miti.

Ceeace urmărea Comandantul atunci era o acțiune în stilul celei din Septembrie 1940. Dar, opoziția celor care nu mai sperau nimic și care n'au crezut niciodată într-o reînviere a Mișcării, pe de altă parte desorganizarea în rândurile legionarilor, produsă prin concentrările în masă, a făcut ca această acțiune să fie imposibilă. De aceea acțiunea lui Miti a rămas izolată, ca simplă acțiune de pedepsire legionară.

Plecarea

În Martie 1939, Miti Dumitrescu, trece în Cehoslovacia. Arestat de cehi, este salvat după trei zile de armata germană. Primim de acolo: "Este rău pe aici, foarte rău, nimeni să nu mai vie". Apoi: "Lucrurile nu s'ar fi întors în bine, dacă pe aici istoria nu s'ar fi scris în câteva ore". "Nimeni să nu mai vie. Pe aici afacerile merg greu. Plec încurând la Berlin". Cifrul stabilit între noi însă, prin care să ne vestească dacă trăește sau nu Căpitanul, nu vena deloc. Si organizația noastră creștea în nădejdea că Miti ne va scrie. "Poate că însuși Căpitanul l-a oprit", ziceam noi.

Revenirea

În acest timp Miti, convins de moartea Căpitanului, pleacă din Germania în Iunie 1939, trece prin Timișoară, stă trei săptămâni în Ploești, fără a da niciun semn de viață familiei lui și se stabilește la Teișani (în Prahova). Religiozitatea îl caracterizează în această ultimă și cea mai luminoasă perioadă a scurtei lui vieți pământești.

În Germania a lăsat camarazilor impresia unui zeu.

"Știți care este cea mai mare fericire?" Le spunea el. "Să pedepsești pe Armand și să te duci la Căpitan să-i spui: "Te-am răzbunat Căpitane!"

Încinge spada Neamului

A venit să pedepsească.

După trei luni de tăcere, în care timp organizația noastră privea cum trădarea mușcă din camarazii noștri la București, în Iunie 1939 sosește ordinul: "Toate armele la fund, legăturile cât mai subțiri". Miti încearcă trei luni înzadar, Pretutîndeni se iveaua câte o piedică și planul de pedepsire se amâna.

Dumnezeu voia să reușească numai planul cu tamponarea masinei. Numai în August 1939 canalia a scăpat de trei ori!

Spre sfârșitul lui August vine ordinul:

"Echipele să fie gata". Dar ceasul nu venise. Septembrie 1939. Se alege ziua Căpitanului, Miercuri 13 Septembrie. Miti pornește acțiunea. O mică întâmplare îl reține. Se mai amână.

În acest timp Nelu Moldoveanu devine suspect Cezar Popescu avea o veche urmărire. Locul de întâlnire la București era suspectat. Se apropia ora. Trebuia să dăm cea mai mare jertfă. Nelu Moldoveanu spunea: "Am rămas singuri, nu mai sunt alții." Vechile echipe căzuseră, prin trădarea lui Vârfureanu.

Iarăși ordinul "Toate armele la fund", apoi iarăși "echipele să fie gata" și nervii se măcinau: timpul trecea greu. Cercul se strângea tot mai mult în jurul nostru. Oamenii lui Armand ne-au simțit. Trebuia să lovim înainte de a fi descoperiți.

Împreună cu Lucian Caramlău, Marin Stănciulescu și Cezar Popescu, Nelu Moldoveanu este în mijlocul acțiunii. Greutatea imensă a organizării terenului și a stabilirii legăturilor cade pe umerii lui.

Un camarad spune: "Mergem cu toții". A doua zi vine răspunsul dela Miti: "Nu, rămâneți pe loc și fiți gata".

Indurerați de jertfele pe care trebuia să le dăm, propunem ca după execuție echipa să dispară, să vie în Prahova. Nelu aduce răspunsul de la Miti și Cezar: "Nu este legionărește. Ne vom preda toți". Răspundem: Canaliala nu merită nicio jertfă. Echipa: "Nu pentru canalie ne jertfim, ci pentru Neam".

Jertfa

Planul din Septembrie 1939, cel mai legionăresc pentru că era plin de jertfă, era singurul care ne mai rămăsese. Miti l-a studiat cu o minuțiozitate extraordinară. Iarăși, scăpă canaliala! Camaradul dela volan și-a pierdut sângele rece și n'a apăsat acceleratorul.

Miercuri, 20 Septembrie 1939, Miti trece la volan. Canaliala nu vine.....

Joi, 21 Septembrie 1939, Miti iarăși la volan. Stănciulescu semnalizează. Apare canaliala! Cu o bucurie de Arhanghel Miti lovește. Cei ce l-au văzut pedepsind, drept și mândru, spun: "Părea că Arhanghelul s'a coborât pe pământ să pedepsească".

Apoi la radio, după ce cu o voce de tunet Traian Popescu anunță:

"Armand Călinescu, președintele consiliului de miniștri, a fost executat de o echipă de legionari", Miti spune: "Suntem fii de români din Prahova

și am îndeplinit o necesitate dureroasă. Am pedepsit pe acela cu a cărui învoire a fost omorât cel mai mare român, Corneliu Zelea Codreanu".

Apoi s'au predat, pentruca să fie schingiuiți împuşcați și svârliți pe caldarâmul capitalei, cu trupurile sfărtecate.

Înainte de a fi împuşcați, un camarad, frate cu Nicu Dumitrescu, mort în explozia din strada Căpitan Oarcă, a fost adus ca să fie recunoscut de Miti. Cu brațele frânte de către Otto Reiner, Miti a putut să ridice capul și să-l miște în sens negativ. Il cunoștea, locuise împreună cu el un an, dar legionarul nu trădează.

Așa a căzut Miti cu camarazii lui, toți de neînlocuit: Cezar Popescu, organizator și sfătuitor direct al lui Miti, Traian Popescu de o credință nemărginită, Jean Ionescu stâncă neclintită (eliberat din lagărul de concentrare dela Vaslui în August 1939 unde, timp de aproape un an de zile trăise cu grija de a nu putea lua parte la pedepsirea lui Călinescu), Nelu Moldoveanu, veșnic activ, Jean Vasiliu cel mai vrednic legionar al echipei, format în cuibul lui Doru Belimace, Marin Stănciulescu, care a avut o activitate covârșitoare, și ceilalți doi: Gigi Paraschivescu și Ovidiu Isaia care au preferat să moară - baricadându-se și apărându-se în subsolul clădirii din Bulevardul Brătianu, Nr. 26 - decât să cadă în mâinile călăilor.

Brazda biruinții a fost lag deschisă.

Și mai târziu, la chemarea Comandantului Mișcării Legionare Horia Sima, 100 de legionari prahoveni în frunte cu Lucian Caramlău au pornit, cu seninătatea înaintașilor la bătălia dela 3 Septembrie 1940, bătălia în care Prahova va pune la temelia Legiunii jertfa lui Lucian Caramlău și, Gogu Stăfănescu.

Târziu când în ochii Comandantului am întâlnit privirea Căpitanului, am înțeles vorbele lui Miti: "Horia trebuie să rămână".

Semnificația sacrificiului
făcut de echipa lui Miti

În 1940 Comandantul a declarat ziua de 23 Septembrie zi a Eroilor Legiunii. Zeci de mii de legionari a defilat atunci în Bucuresști prin fața locului unde au fost uciși și unde au fost expuse profanării trupurilor camarazilor noștri, din echipa lui Miti Dumitrescu.

Ziua de 22 Septembrie este legată de numele lui Miti Dumitrescu, pentru că el este acela prin care Legiunea și-a spus în acea cuvântul!

Au căzut atunci sute de legionari dintre cei mai buni. La Râmnicul-Sărat, la Râșnov-Brașov, la Miercurea Ciuc, la Vaslui și pe întreg cuprinsul țării au scoși camarazii noștri în piețele publice, în stradă și împușcați mișcoște în spa-te, în coafă, sau legați cu funiile și secerăți cu mitralierele de către jandarmi beți.....

În sunetele muzicii militare, care trebuia să înăbușe gemetele, camarazii au căzut strigând: "Trăiască Legiunea și Căpitanul". Iar în min-tea tuturor, de la cel mai umil legionar și până la Comandantul Bunei Vestiri Ing. Gheorghe Clime, vi-teaza echipă a lui Miti Dumitrescu a apărut cu sabia Arhanghelului în mână și i-a condus împă-cați pe drumul marilor noștri eroi, împăcați că o-noarea numelui de legionar, după luni de grea tă-cere, s'a manifestat din nou și puternic.

"Suntem fii de români din Prahova și am înde-plinii o necesitate dureroasă. Am pedepsit pe ace-la cu a cărui învoire a fost ucis cel mai mare ro-mân: Corneliu Zelea Codreanu". Acestea au fost cu-vintele pe care Miti le-a rostit la radio la 21 Septembrie 1939, puțin după orele 2 p.m., în auzul întregii țări, al căror final nu a mai fost auzit cineva întrerupând postul de emisiune.....

A doua zi în ziare a apărut în întregime și cu-toții ne-am cutremurat. Ne-am cutremurat pentru că în această frază sta închisă toată durerea destinului

nostru! Miti a spus "o necesitate dureroasă" nu pentru că se varsă sânge sau că peste jertfele lor vor urma jertfele celor din închisori și lagăre, ci pentru că "cel mai mare român", a fost ucis. Si odată Căpitanul ucis, gestul lui Miti trebuia să urmeze, ca o necesitate, ca o lege; era doar cerut de însuș Căpitanul. "Aceasta era durerea! Era durerea des-ținului pe care Căpitanul nu l-a evitat și pe care noi nu l-am putut frânge!...

Față de Neamul nostru, Miti a fixat un jalon pe drumul trasat de Căpitan, drum pe care aproape un an de zile dușmanii l-au necistit cu minciuni și injurii, încât poporul începuse a crede că odată cu Căpitanul, s'a terminat Garda de Fier! Si acest mo-ment înfăptuit de echipa lui Miti Dumitrescu și sfințit cu propriul lor sânge, la care s'a adăugat și sângele nevinovat al sutelor de camarazi, a spul-berat pentru totdeauna credința care a dăinuit în poporul nostru de sute de ani, credința că Neamul nostru nu este capabil de gesturi mari, că este prea multă vânzare, că prea lași sunt oamenii!..... A spulberat și socotelile dușmanilor, care au cre-zut că, prin crimă vor smulge pentru totdeauna din sufletul poporului nostru sentimentul de mândrie trezit și cultivat de Căpitan! Pentru că poporul nostru, după socotelile celor străini de Neam, nu trebuia să-și ridice niciodată fruntea. Trebuia să rămână un popor de sclavi care să săvârșească mun-cile grele, din al căror produs să se îndestuleze ei profitori care se înmulțeau în țara noastră ca în țara nimănui!

Ca român înseamnă după această mentalitate ru-mân, adică șerb, sclav, este cunoscut tuturor. Aceas-tă însă până la apariția Căpitanului, și până la înființarea Legiunii. De aici încolo numele de ro-mân s'a legat tot mai mult de numele de legionar în așa fel încât în 1938 societatea noastră se pu-tea împărți în două: cei ce simțeau românește și care erau prietenii noștri, și cei ce erau străini

de interesele neamului și care formau un bloc în jurul palatului regal.

De acolo, s'a dat semnalul nimicirii legionarilor! Și acolo s'au organizat crimele odioase contra lor. Nicio mișelie n'a fost uitată, căci trebuia să se înăbușe trezirea conștiinței și mândriei naționale în sufletul poporului nostru. Pentru acest motiv a fost ucis Căpitanul!

Pentru anularea efectului deprimant asupra poporului nostru - care ar fi fost spritualicește îngemănătoare pentru totdeauna - pentru a sfărâma toate socotelile dușmanului, a fost necesar gestul lui Miti. Pentru că nimic nu este mai sump decât o -noarea unui popor, adică mândria de a-și croi singur drum în istorie pentru împlinirea destinului său. Căpitanul prevăzând toate acestea, ne-a lăsat ordinul circular ca, în caz de va fi ucis, să-l răzbunăm:

"...să nu se creadă că mi-e teamă de moarte. Seful Legiunii râde de moarte și nu se păzește niciodată.

Fac această circulară pentru că vreau să fiu răzbunat.

Așa cum v'a spus Moța.

Și nu dintr'o poftă personală de răzbunare, ci pentru că am convingerea că veți face un bine nației românești". (Circulara 145)

Căpitanul a fost ucis mișelește împreună cu Nicadorii și Decemvirii. A fost strangulat pe la spate, apoi în trupul lui neînsuflețit s'au tras focuri de armă și peste fața lui s'a turnat acid sulfuric..... iar peste trupurile tuturor, într'o groapă comună, s'a turnat un bloc imens de beton armat, s'a aruncat pământ și s'a pus pază ca nu cumva legionarii să-i fure trupul, să-l cinstească și să-l păstreze ca moaște sfinte la temelie de veacuri a Neamului nostru!...

Miti Dumitrescu a pornit în Martie 1939 spre Germania pentru a lua legătura cu Comandantul, ca-

re, cu puțin timp înainte, părăsise țara. În Iunie același an Miti s'a reîntors în țară pentru a pedepsi. Comandantul Legionar Victor Silaghi spunea că răzbunarea Căpitanului era singura rațiune de existență a lui Miti Dumitrescu.

"Atâta dorință mai am", spunea Miti lui Victor Silaghi, "să mă pot prezenta la Căpitan și să-i raportez: Te-am răzbunat Căpitane!"

Dumnezeu i-a ajutat, și cel mai mare călău al Neamului nostru a fost răpus, iar Miti cu viteza lui echipă trăește astăzi în mintea noastră mai puternic ca oricând.

După jertfa lui Miti Dumitrescu au trecut alte luni de grele încercări..... Legionarii au fost supuși la schingiuri supraomenești. Bătuți la tălpi, jupuiți de piele și frecați cu care, strânși în lanțuri sau înțepați sub unghii și arși de vii!... Zadarnic. Era prea târziu..... În mintea tuturor apărea echipa de eroi a lui Miti, ca un balsam miraculos contra tuturor schingiurilor pe care mintea diabolică a călăilor noștri le nașcocea..... Miti Dumitrescu a dat dușmanului lovitura mortală, iar nouă ne-a lăsat o făclie vie, făclia speranțelor românești, și o temelie mai puternică decât orice stâncă, temelie de trupuri frânte pe care un neam dacă nu o are nu-și câștigă loc în istorie.

În 1940, Comandantul văzându-ne rândurile rărite, cu locurile de frunte goale, cu greu și-a putut stăpâni emoția, apoi, cu privirea departe, așa cum de obicei privește el, mi-a spus: "Miti era ca un zeu, înalt, frumos, voinic, inteligent și dotat cu simț artistic. În afară de aceasta avea o cultură deosebită, deși era așa de tânăr....

"Si-ar fi putut croi cel mai ușor și cel mai frumos drum în viață, dar a ales drumul greu și spinos, înflorat de marile destine ale Neamului nostru".

"Ii simt și acum sărutul pe buze când în Berlin în gară, ne-am despărțit pentru a nu ne mai vedea.

"Văd și acum mâna lui care mă salută dela

fereastra vagonului ce se depărta spre țara noastră!..... Mâna dreaptă ridicată în sus spre cer par'că se mărea pe măsură ce trenul se depărta. La un moment dat, la o cotitură, trenul s'a arătat ca o pată neagră, iar mâna întinsă spre cer a apărut și mai mare.....Am avut atunci sentimentul că mâna aceasta salută de dincolo de mormânt".....

"Ajunsesem să cred că acel călău al Neamului românesc nu mai are moarte. Ajunsesem să cred că Dumnezeu ne va pedepsi până la urmă pentru marile noastre păcate. Au căzut toți ai noștri, iar echipele care trebuiau să pedepsească au căzut și ele, fie trădate, fie descoperite de poliție și nimicite. Nu mai rămăsese pe teren decât Miti, care era să cadă și el"....

"Dar de data aceasta Dumnezeu a vrut altfel. Jertfa lui Miti a fost decisivă, căci de atunci a început să se prăbușească sistemul lui Carol al II-lea și toate încercările de a se salva au rămas zadarnice. Peste veacuri figura lui Miti va apare ca o mândrie a Neamului nostru, iar mâna lui ridicată spre cer va rămâne pentru noi un îndemn și o chemare de dincolo de mormânt".....

Au trecut atâția ani de când România a oferit lumii un aspect înfiorător. Aproape în toate orașele țării au fost expuse pe piețele publice trupurile mutilate ale camarazilor noștri...La Vaslui, camarazii uciși cu focuri de mitralieră apoi împușcați în cap, au fost înșirați pe marginea șoselei, iar copiii de școală au fost aduși în colcană de marș cu profesorii în frunte, ca să-i vadă...Au leșinat bieții copii.....

În București au fost aruncați pe caldarâm și ținuți acolo 24 de ore.

În Ploești au fost expuse în centrul orașului trupurile oribil mutilate ale camarazilor noștri.

La Târgoviște un preot cu soția spânzurați, la Focșani agățați, de belciuge de măcelărie.....!

La Râmnicul Sărat, Brașov, Râșnov și Miercurea

Ciuc, aruncați în stradă sau în curți de cazărni și închisori, luptători din Spania, muncitori, profesori și artiști, care au făcut cinste culturii românești sau oameni care au condus ani de-a rândul sufletul studențimii noastre....

Și pretutindeni, pe întreg cuprinsul țării, legionarii au fost vânați ca fiarele sălbatice și aruncați în stradă.....

Au vrut canaliile să scoată din piepturile noastre orice pornire de stăpâni și să ne încovoie ca pe popoarele primitive. Dar peste trupurile frânte ale camarazilor, voința noastră de luptă s'a strâns și mai puternic în jurul Comandantului nostru, iar un an mai târziu, cu voia lui Dumnezeu și cu prețul altor jertfe am putut da cinstea cuvenită eroilor noștri.

Am avut cimitire cu morminte fără de cruce, dar astăzi, peste vitregia vremurilor, la căpătâiul eroilor noștri, în București, în Predeal și pe tot cuprinsul țării, arde o candelă și veghează o cruce. Iar în sufletele noastre arde aceeași dorință care ne-a condus de atâtea ori în luptă: să fim vrednici de Căpitan și de jertfele uriașe ale martirilor noștri, pentru că cei ce ne vor urma să fie mândri de noi!

Legionari ai echipei lui Miti!

Precum Miti însuși a spus "ați îndeplinit o misiune dureroasă.....Ați pedepsit pe acela cu a cărui învoire a fost omorât cel mai mare român: Corneliu Zelea Codreanu".

Ați creiat Prahova eroică așa cum a dorit-o Gheorghe Teodorescu, al cărui chin sufletesc era că n'am dat nici o jertfă din sânul nostru, cu care să rodim pe veacuri opera Căpitanului. V'a urmat el însuși însoțit de Constantin Stegărescu, răpuși de gloanțele jandarmilor de la Miercurea Ciucului, cu zâmbetul pe buze, cu conștiința misiunii împlinite și mândru de voi.

Ați descătușat din lanțurile umilinței sufletul mare al lui Nicu Comănescu, ucis la Vaslui, care a venit să vă spună că elevii au întrecut maestrul și că Neamul care poate naște asemenea fii nu piere niciodată. A venit însoțit de Zosim Danielescu, care, mergând spre mitralierele jandarmilor, a strigat cu mândrie camarazilor rămași în lagăr: "Au fost de ai noștri", iar în fața focului ucigaș a răspuns puternic: "Trăească Legiunea și Căpitanul!"

V'a urmat comandantul ajutor Alecu Cojocaru, cel care a adus pentru prima dată cuvântul Căpitanului în Prahova, ucis alături de credinciosul Dumitru Filip, ca să mărturisească prin sângele lor nevinovat împrăștiat pe caldarâmul Ploeștilor, ca trupele voastre ce zac expuse batjocorei sunt ale Neamului și fapta voastră este cuvântul Neamului.

Ați luat cu voi pe cei mai buni ai noștri pe care i-a avut dușmanul în mână la Râmnicul Sărat, Miercurea Ciucului, Vaslui și Brașov, cu convingerea că peste jertfa Căpitanului nicio jertfă nu este prea mare pentru salvarea Neamului.

Ați redat mândria și onoarea Neamului nostru îngenunchiat, cu încrederea pe care v'a sădit-o Căpitanul că fără onoare un neam piere, că prin onoare va naște însă noi Nicadori, noi Decenviri, noi Răzbușători, noi Căpitani.

Și peste toate acestea ați sdruncinat prin fapta și jertfa voastră sistemul politic al regelui înstrăinat.

Iar astăzi priviți cu mândrie cum în țară și la mii de kilometri de țară, muntele Legiunii crește, muntele rodit de jertfele voastre, muntele credinței și al unității legionare.

Miti Dumitrescu rămâne deapăruri exemplu de credință și jertfă totală, iar pentru prahoveni rămâne în veci conducătorul spiritual, alături de camarazii lui de jertfă.

Publicăm în paginile ce urmează scrisoarea de despărțire trimisă de Miti familiei lui, cu puțin timp înainte de a porni la marea jertfă.

Această scrisoare a intrat în mâna noastră, după Biruință, deoarece după 21 Septembrie 1939 a căzut în mâna călăilor.

Publicăm și scrisoarea adresată legionarilor de pretutindeni, compusă de întreaga echipă și lăsată nouă cu scopul de a o răspândi după Biruință.

Citindu-le, ne dăm seama cât de departe suntem de linia lor și ce datorie formidabilă avem de a lupta din răspuțeri, de a ne jertfi la nevoie pentru a sfinți jertfele lor prin muncă și faptele noastre.

Mihail Tase

Dragii mei,

Vă scriu stăpânit de o mare liniște sufletească. Tăcerea sălăsluște în mine, în jurul meu. Sunt singur.

Intre mine și ceilalți oameni s'a rupt orice legătură exterioară sau convențională. Privegheat de Dumnezeu și încercând să ascult șoapta Neamului a Legiunii, mă apropi de clipa care trebuie să fie "ceasul" meu.

În astfel de clipe nu mai rămâne nimic în sufletul tău. Se rup toate fibrele vieții, dragostea de ai tăi, de plăceri, de bucurii.

Porți pe umeri apăsarea dureroasă a destinului tău neîmplinit încă.

Dar sunt eu și fiul și fratele vostru. Și nu mi-e rușine să mărturisesc. E dragostea mea cea mare. Vă iubesc mult dragilor. Voi sunteți cei care îmi umpleți multe clipe frumoase. Mă vizitați și tulburați liniștea casei care vă primește, sufletul meu. Dacă am plecat dintre voi nu vă mâhniți. Știți că deasupra voastră și a mea e Dumnezeu și drumul meu acesta este.

Veți afla că sunt de multă vreme pe pământul românesc, și veți suferi adânc, răutatea aparentă a mea, că nu v'am înlesnit să mă vedeți, să mă întâlniți. Vă rog să mă iertați, dragii mei. Să știți însă că am făcut aceasta și din dragoste pentru voi.

Dacă mă știți în țară, înconjurat de atâtea primejdii și așteptând atâtea urmări, ați fi fost mereu tulburați și îndurerați. Nu am vrut câteva clipe mai mult să vă stric liniștea îndurerată a voastră.

Să mai știți că nu mi-a fost ușor și că dorul de voi m'a însângerat.

Se apropie clipă cu clipă "ceasul".

O rugăminte vă fac.

Rugați-vă pentru mine și pentru noi toți. Pentru păcatele și suferința ce o aștept cu bucurie. Atâta dor am, să știți voi și Neamul că am pecetluit cu sângele și sufletul nostru o credință. Istoria va judeca dacă am greșit sau nu, însă nu va putea uita "prețul" acestei greșeli, de va fi greșală. Să-mi ajute Dumnezeu să-mi lumineze calea. Și să spue Legiunea că nu am greșit și că puterea de jertfă a noastră a fost chezașia adevărului.

Rugați-vă pentru mine.

Să vă iubiți dragilor și să vă priviți viața ca o luptă. De nu, ea este moarte. Se usucă și se pierd toate puterile ființei.

Să luptați și voi. Dacă suferiți; să fiți mândri pentru aceasta; suferința nu este dată oricui. Suferința rupe din om dragostea de nimicuri, plăcerea egoistă. Ea descopere omului sensul adânc al vieții. Și numai aceasta poate fi viața. Cu prețul pe care fiecare îl dă. Biologic este indiferentă și aceiași pretutindeni. Dar viața nu este aceasta. Ea are un preț. Este domnia sufletului, a spiritului. Nu stricați prin durerea voastră liniștea și armonia clipelor de înțelegere. Înțelegeți fapta mea și să mă iubiți mai mult pentru această faptă.

Ceeace pierdeți voi este atât de puțin!

Gândiți-vă ceeace pierde Neamul românesc, prin această lipsă de dragoste și înțelegere a destinului său mareț. Și fapta noastră înseamnă atât de puțin! Ea este expresia unei dureroase necesități, a unui exemplu. Există un vierme conducător care roade trupul Neamului. Și cât va trece oare până când în sufletele oamenilor, a românilor, se va întâmpla acea schimbare, acea luminare, care să-l facă demn și mândru pentru destinul neasămuit al Neamului.....destinul legionar.

Căci violența nu schimbă nimic în sine. Ea însă redeșteaptă și readuce aminte. Pe acest țărâm al redeșteptării românești va trebui să se muncească cu înverșunare sfântă pentru schimbarea sufletului românesc, sau mai bine spus pentru curățirea funda-

mentală a lui, de tot ceace păcatul, nimicnicia, lașitatea, minciuna, necredința a sădit în el!.

Cât de mare este această victorie pe lângă fapta noastră. Si câtă dragoste, forță și jertfă vor trebui să dea legionarii viitorului românesc!

Tu măicuță dragă, veghează cu sufletul tau iubitor și bun asupra alor mei. Ai grije ca fiecare să-și clădească.....

(Finalul lipsește)

CUPRINSUL

	Pag.
1. La ediția II-a.....	1
2. Prefața Comandantului Mișcării Legionare...	7
3. Scrisoarea echipei.....	9
4. Un cuvânt introductiv și un îndemn al Comandantului Legionar Victor Silaghi, fost șef al organizației de Prahova....	11
5. Câteva din ultimele momente ale vieții Comandantului Legionar Victor Silaghi.....	15
6. Viața legionară a lui Miti Dumitrescu.....	21
7. O scrisoare adresată de Miti familiei lui (Fragment)..	52

№ 1 8 6

